

ARANYLÖVÉS

AZ

ELMÉNEK

Gyermekkori traumától a felébredésig
avagy A legrövidebb út Önmagadhoz

- 2015 -

© Minden jog fenntartva.

A könyv tartalmának szellemi szerzője:
Samu Zsolt

Lejegyezte: Egy „tanítvány”

Depth of silence

- Részlet -

Engedély nélküli felhasználása bármilyen formában
tilos!

www.csendules.hu

Tartalomjegyzék (könyv, nem ez a dokumentum)

Köszönetnyilvánítás 4

Csak saját felelősségre 5

Aranylövés 8

I. Kezdetek

II. Halálélmény

III. Újjászületés

IV. Minden új

V. A fény

VI. Mindentudás

VII. A megszentelt

VIII. Elkezdődik a keresés

IX. Előző életek

X. A leépülés

XI. Érzelmek feloldása

XII. Üresség

XIII. A külső és belső úr Eggyé válik

XIV. Ébredés a tudat ébredéséből

XV. Ébredés a tér vagyok illúziójából

XVI. A sötét „anyag” mindent elnyel

XVII. Az ego térdre kényszerül

XVIII. Tévedés

XIX. Látó 1. rész

XX. Látó 2. rész

XXI. Vissza a hétköznapiakba

XXII. Szeretet-fény

XXIII. Aranylövés

XXIV. „Aranykor”

XXV. A Végő

Minden trauma illúzió 74

Azt, aki vagyok, soha nem érte sérelem

Könnyes beszámolók 76

Útbaigazítások 88

Kipróbált, működő gyakorlatok

Tükör 114

Emlékeztetek arra, ki vagy valójában

Nincs idő és tér 180

Keresők beszámolói 192

Olvasónak 207

A felébredésről alkotott képed hamis!

Összegzés 209

Bátraknak és türelmeseknek 210

Csenedméltség medál 211

Csak saját felelősségre!

Kedves kereső! Engedd meg, hogy a legnagyobb odaadással, jó szándékkal szóljunk most hozzád. Ez a mű, melyet kezdedben tartasz, eredetileg egy internetes blognak indult, melyben Samu Zsolt osztotta meg felébredési élményeit ismerőseivel. A mű végleges tartalmát három év alatt „termelte ki” a keresők kíváncsisága Zsolt irányában. Egyik alkalommal, mikor nem érkezett semmiféle visszajelzés a friss felébredési élményekre, Zsolt megkérdezte barátait, mi ennek az oka. Azt gondolta, annyira rossz, amit írt, hogy elriasztotta olvasóit. De, mint később kiderült, szó sem volt erről, csupán lélegzetvisszafojtva várták a folytatást. A beszámolók szerint az olvasottak nem az elme szintjén hatottak, nem kérdéseket generáltak, mint azt korábban megszokták. Volt, aki sírni kezdett. Volt, aki magából kitörni akaró energiáról számolt be, sőt, olyanok is voltak, akik egyszerűen meg sem tudtak szólalni. Eme előzmények, valamint a sorozatos győzködés hatására megszületett a döntés, íródjon egy könyv, melyben benne van a teljes felébredési folyamat, és megfelelő mennyiségű magyarázat is hozzá. E történések eredménye, hogy most kezdedben tarthatod ezt a könyvet. A célunk az volt, hogy a leghétköznapiabb stílusban, az egyszerűségre törekedve osszuk meg mindazt, amit méltónak találtunk rá.

Szeretnénk elmondani azt is, hogy az általunk közvetíteni kívánt minőség, a szavak szintjén nem írható le tökéletesen. Már maga az egy korlát, hogy a szavak szintjére hozzuk. Kérjük ezt tudomásul venni.

Ha az olvasás során, mélyebb szinten érzed magadban, hogy valami reagál, akkor a könyv megérintette az alvó tudatot benned. Előfordulhat továbbá, hogy az elméd leállni látszik, ez jó jel. Ilyenkor tedd le a könyvet, csukd be a szemed, és maradj meg ebben az érzésben.

Még mielőtt továbblapoznál, egy nagyon fontos dolgot kell nyomatékosítanunk benned. Ez a könyv nem mindenkinek ajánlott! A korábbi beszámolók és visszajelzések alapján egyértelműen kijelenthető, hogy a felébredés útjának, úgymond "mellékhatásai" vannak. Ez egyáltalán nem rossz! Sőt, ez a lényeg, hiszen a felébredés nem más, mint változások sorozata. Azért hívjuk fel a figyelmed erre, mert tudjuk, hogy sokan egyféle hobbinak tekintik az Önkutatást. Szeretnek olvasni, beszélgetni róla, de komolyabb átalakulást vagy nem kívánnak, vagy lusták tenni érte. Ha te is ilyen vagy, arra kérünk, hogy ne olvasd el ezt a könyvet. Az átlagember élete az

elme szintjén, és annak durvább minőségein zajlik. A felébredés ezt az elmét szorítja háttérbe, teszi tisztává. Ha ez a folyamat egyszer elindult, nem biztos, hogy vissza lehet fordítani, persze egy komoly keresőnek ez esze ágában nem lenne. Tehát, kedves érdeklődő, csak is a saját felelősségedre vágj bele a mű olvasásába! Amennyiben olyan ember vagy, aki számára első helyen van a felébredés iránti vágy, és nincs semmi, de semmi, amit sajnálnál feláldozni érte, akkor van egy jó hírünk:

Megtaláltad azt, amit mindig is kerestél!

Amennyiben úgy döntesz, hogy belevágsz, mondd ki magadban az alábbi mondatot:

Drága elmém, személyiségem! Köszönöm, hogy hozzásegítettél ahhoz, hogy komoly keresővé váljak. De most, felelősségem teljes tudatában azt a döntést hozom, hogy bármi áron, de megszüntetek mindenféle kontrollt, ami a felébredésem gátolja!

A könyv megrendelhető a csenedmelyseg@gmail.com címen.

WWW.CSENDMELYSEG.HU

Aranylövés

I. Kezdetek

Szeretném előre jelezni, hogy amit itt leírok, az igencsak illúzióromboló lehet számodra. Viszont csak úgy tudom átadni, amit szeretnék, ha egy az egyben azt írom, ami megtörtént velem. A történetem kezdetén már évek óta tartó, gyötrelmes lelki és mentális betegségben szenvedtem. Depresszió, valamint pánikbetegség gyötört három éven át. Orvostól-orvosig jártam, de nem tudtak segíteni rajtam. A dilidoki és a professzorok megállapították, hogy poszttraumás szindrómában szenvedek. Őszintén elmondták, hogy meg kell tanulnom együtt élni ezzel, mert szinte semmi esély a kigyógyulásomra. Ebből adódóan kénytelen voltam felismerni, hogy senki sem fog meggyógyítani. Ilyen előzmények után, jobbnak láttam, ha önkutatásba kezdek. Ekkor még nem tudtam hová is fog ez vezetni, de a tünetektől olyannyira szenvedtem, hogy valamit mindenképp tennem kellett. Három éven keresztül minden nap olvastam a témában, így a tünetektől sikerült eljutnom a tünetek forrásáig. Több oldalról is körbejártam a témát, és minden egyes alkalommal a gyerekkoromnál lyukadtam ki. Két nagyon jó könyvet is találtam, melyek segítettek szembesülni azzal, hogy a személyiségemet a szüleim alakították ki. Apám egy alkoholista, agresszív, valószínűleg személyiségzavaros ember volt. Nagyon sokszor megvert, és folyamatos terrorban tartotta családjunkat. Kutatásom során eljutottam egy olyan pontra, ahol már nehéz volt visszaemlékezni a gyermekkor korai szakaszára. Nagybátyáméktól kezdtem kérdezősködni, ugyanis anyám semmit sem volt hajlandó elmondani a történekről. Sőt, szerinte az én hibám volt, hogy apám vert. A beszélgetésekből kiderült, hogy egyszer, amikor nagyjából öt éves lehettem, apám az átlagosnál is részegebben ért haza. Én az udvaron játszottam, apám felkapott és bezárkózott velem egy szobába. Hiába könyörögtek, hogy nyissa ki az ajtót, nem tette meg. Addig vert katonaszíjjal, amíg csak bírta, az elmondások szerint teljesen szétverte a hátamat. Senki sem tudta megmondani, hogy mennyi ideig tartott, de az biztos, hogy nem pár másodpercig. Anyám állítólag azt mondta, hogy megérdemeltem, mert rossz voltam. Folyamatos terror volt az egész gyerekkorom, ezzel kellett szembesülnöm az önkutatásom során, tehát itt volt a trauma forrása. Azt hittem, most, hogy már tudom mi történt, majd meggyógyulok, és fel fog oldódni bennem a trauma. Sajnos nem ez történt, sokkal rosszabb lett minden. Szörnyű érzések szabadultak fel bennem, elszabadult a belső pokol. A betegségem ideje alatt többször volt, hogy nem tudtam járni sem, annyira alkalmatlan

voltam mindenre. Az olyan tevékenységet, mint autóvezetés, végképp elfelejthettem. Az egyik könyvben le volt írva, hogy vissza lehet "utazni", és újra át lehet élni a traumát kiváltó eseményt. Mindenre hajlandó voltam, csak a szenvedésem enyhüljön. Voltak kétségeim a sikert illetően, de nem érdekelt, nem volt veszíteni valóm. Úgy voltam vele, jöhet bármi, ami segít. Beszéltem a feleségemmel, elmondtam neki, hogy mit tervezek. Kétkedve fogadta, nem hitte, hogy sikeres lehet, de engem ez nem érdekelt. Tudtam, éreztem, hogy olyan útra lépek, aminek akár rossz vége is lehet. Eljött a nap, úgy döntöttem megcsinálom. Lefeküdt a család aludni, majd én is. A könyvben leírtak alapján követtem az instrukciókat, és hihetetlen volt, de sikerült. Visszautaztam az időben, ott voltam a szobában gyerekként. Éreztem az ütések, a kétségbeesést, mindent átéltem. Amikor kijöttem a megélésből, iszonyú hányingerem lett, szédültem, azt sem tudtam hol vagyok, forgott velem a szoba. Kimentem, mert hányanom kellett, éreztem, hogy belül valami kiszabadult bennem. Ezt szavakkal le sem lehet írni, iszonyú érzések keveréke volt. Másnap reggel dolgozni mentem, azt sem tudtam fiú vagyok-e vagy lány, a pokol kapuja volt megnyitva lényemben. Nem, hogy jobban nem lettem, még rosszabbul is éreztem magam. A könyvben utaltak rá, hogy ezeket az érzelmeket a gyász gyógyítja. Gyászolni ilyen állapotban? Hogyan tudnék én gyászolni?

II. Halálélmény

Tulajdonképpen a pokolban voltam. Orvos, önkutatás, olvasás... Semmi, de semmi nem enyhítette a szenvedést. Ennek ellenére mindig azt mondtam magamnak, nem leszek olyan gyáva, hogy önkezemmel vessek véget a szenvedésemnek. Ha meghalok, hát öljön meg a szenvedés, nem segítek neki. Annyit tudtam a traumáról, hogy a gyász az, ami oldja. Hogyan is gyászolhatnék, mikor ennyi pokoli érzés gyötör? Nem igazán tudtam ezt elképzelni, mert hát hogyan is lehet a pokolban gyászolni? Ha gyász van, akkor ott valaminek a halála, elmúlása kell, hogy legyen. Azon tűnődtem, vajon hogyan hozhatnám elő a gyász érzését? Hajlandó voltam már mindenre, csak legyen valami megkönnyebbülés. Jobbat nem tudtam kitalálni, minthogy elképzelem, meghaltam. A pap áll a koporsóm előtt, és gyászéneket harsog. Ezt a gyászéneket dúdoltam magamban reggeltől estig, három napon keresztül. A szövege a következő volt: "Istenem, örök atyám, szent kezedbe adom lelkem. Légy te az én igaz bírám, engedj vissza országodba engem." Igazi áttörés nem jött, semmivel sem lettem jobban. A harmadik nap reggelén bementem dolgozni. Teljes feladásérzés volt bennem, eljutottam arra a pontra, hogy nem tudok már mit csinálni, megtettem mindent. Képtelen vagyok több

erőfeszítésre, belefáradtam a harcba, vége. Azon gondolkodtam, hogy mi lehet az, ami ezt a végtelenül erős szenvedést okozza. A könyvben utaltak rá, hogy van valami, ami a traumát fenntartja. Vajon mi az, amit még éreztem, és nem került feldolgozásra? Talán a csalódás, a félelem? Aztán mélyen belülről, mint derült égből villámcsapás jött egy sugallat, ami azt mondta: „Meg kellett volna halnod!” Szóval ezt kellett volna átélni? Ahogy ez a gondolat keresztülfutott rajtam, elkezdődött... Összerándult a gyomrom, és az egész lényemet a hasam közepére húzta. Próbáltam segítségért kiabálni, de hang már nem jött ki torkomon. Rátámaszkodtam az asztalra. Olyan erősen, olyan gyorsan jött az elmúlás érzése, hogy tudtam, semmire sincs már időm. Mire ide orvos vagy mentő kiér, már rég halott leszek. Megpróbáltam felhívni a feleségemet, de már nem tudtam cselekedni sem. Ekkor már túl késő volt bármit is tenni, megszűnt a látás, megszűnt a hallás is. Megszűnt minden érzékelés, eltűnt a világ. Érdekes módon azonban, belül teljesen éber voltam. Sokkal éberebb, mint valaha! Rettenetes halálfélelem támadt bennem, tudtam, itt most végem van, meghalok. A gyomromból a szorítás elindult a fejem irányába, és ahogy a mellkasomba ért, azt éreztem, hogy kiszakad a lelkem. Imádkozni kezdtem Jézus Krisztushoz, kértem, legyen velem, fogja a kezem, mert nagyon félek. Kértem, ha lehet, engedjen vissza az életbe, szeretném felnevelni a gyerekeimet. A testből való kiszakadásom azonban tovább folytatódott. Érdekes módon teljesen éber voltam és figyeltem mi történik. Elértem arra a pontra, hogy megadtam magam. Elfogadtam, beletörődtem, hogy meghalok. Ekkor teljesen „felmentem” a fejembe, és eltűntem úgy, ahogy voltam. A fejemen keresztül távozott mindaz, ami én voltam, a halállal együtt. Amikor újra megjelent az érzékelés és vele együtt a világ, már teljesen más helyen voltam. Körbenéztem, most élek vagy meghaltam? Nagyon mély csend volt bennem is, és kívül is. Isteni békeérzés járt át, a szenvedést, a testi fájdalmat mintha kimetszették volna belőlem. Odamentem az egyik munkatársamhoz, hogy válaszol-e nekem, lát-e egyáltalán? Válaszolt. Uhh, élek – gondoltam. Fáztam. Tavaszi meleg volt, de mégis majd meg fagytam. Egy kép jelent meg előttem, temetést láttam, a koporsóra a nevem volt felírva. A gyászolók sírtak. Nagyon mély gyász jelent meg bennem, a hideg, amit éreztem, lehetetlennek tűnt a tavaszi 20-25 fokos melegben. Tudtam, ez az a gyász, amit éreznem kellett, a saját énem elvesztésének gyásza. Nem sokra rá elmúlt a mély gyászérzés, és boldog voltam, hogy élek, a szenvedések távoztak. Nyugalom és béke járt át, már fel sem merült bennem, hogy orvost vagy mentőt hívassak magamnak. A rá következő két napban újra átéltem ugyanezt, de a harmadik nap már kiröhögtem a halált. Tudtam, hogy nincs hatalma felettem, tudtam, mi már sosem fogunk

találkozni, halhatatlan vagyok. Ekkor ébredtem fel, új világba érkeztem, újjá születtem. Kegyelmet kaptam, isteni kegyelmet!

III. Újjászületés

Amit most fogok leírni, azt elég nehéz papírra vetni, mivel utólag már sok mindent másképp látok. Programozó technikusként dolgoztam egyébként, és április 26-án járunk a történetben. Mikor végeztem a napi munkámmal, teljes, mély csend volt mindenhol. Olyan béke, hogy azt szavakkal ki sem lehet fejezni. Elindultam átöltözni, hatalmas öröm volt bennem, a megszabadulás elmondhatatlan öröme. Végre kint voltam "magamból", kívül, és nem belül. Néztem körbe és figyeltem. Istenem, ilyen a világ valójában? Hol voltam én mindezidáig? Azonnal tudtam, hogy eddig valamiféle kómás állapotban lehettem. Azt hittem, hogy apám annyira megvert öt évesen, hogy a világot egy kómás állapotból láttam azóta. Elvettek a valódi életemből harmincöt évet. Nagyon furcsa volt a világ, úgy éreztem magam, mint aki idegen bolygóról jött, az egész maga volt a csoda. Elindultam a hátsó ajtó felé, ahol mindennap ki szoktam menni, és nagyra nyílt szemekkel néztem mindent. Jézusom, soha nem láttam még a munkahelyemet! Mintha eddig tévében néztem volna a világot, most pedig itt vagyok élőben. Élőben, benne a filmben. A hátsó ajtónál állt egy kollégám, aki takarított. Köszönt nekem és én ránéztem. Atya ég, ő él! Hol voltam én eddig? – jött újra a kérdés. Köszönöm Istenem, köszönöm, hogy láthatom az életet! A következő, amit nagyon erősen éreztem, hogy nincs idő. Egyszerűen tudtam, hogy nincs, tudtam, hogy ez maga az Örökkévaló. (...)

IV. Minden új

Hazaindultunk a boltból. Én csak csodáltam és csodáltam a világot. Elmondhatatlan öröm volt bennem, annak örültem a legjobban, hogy élek. Már az is csoda volt, hogy bent voltam a kocsiban, hiszen úgy éreztem, soha nem voltam ott korábban. Fantasztikus! Haza értünk, izgatott voltam milyen lesz bemenni a lakásba, milyen lesz látni végre a gyerekeimet. Istenem – mondtam magamban. Olyan szép itt minden, olyan gyönyörű minden tárgy. Minden új, és még ki is van festve.
– Mikor festettünk? – kérdeztem a feleségem.
– Nem festettünk, miről beszélsz? – válaszolta.
Kijöttek a gyerekek a szobából. Olyan jó volt látni, hogy élnek. Nagyon szépek voltak, egyből magamhoz is öleltem őket.
– Mi a baj apa? Jól vagy? – kérdezték.
– Nagyon jól vagyok, soha nem voltam ilyen jól! Annyira örülök,

hogy itt vagytok, nagyon szeretlek titeket – feleltem.
Bementem a gardróbba, ahol a ruháim voltak. Nézegettem
őket. Tudtam, hogy ezek nem az én ruháim, ezek az „ő” ruhái,
Samu Zsolté, aki nincs többé, meghalt. Mondtam is a feleségemnek,
hogy adja oda a ruhákat egy rászorulónak, nekem
nincs szükségem rájuk, már semmire nincs szükségem.
– Hogy gondolod ezt? Megőrültél? – kérdezte. (...)

V. A Fény

Mindenhol ugyanazt láttam: az életet. Olyan jó volt szemben
állni a húgommal, mondtam is neki, hogy milyen szép. Megdicsértem
a lakásukat is, mire megjegyezte, hogy nem szoktam
én ilyeneket mondani. Egy édesség volt az asztalon, amit felvettem
a kezembe. – Látjátok milyen szép ez a papír? Minden
szépség benne van – mondtam nekik.

A húgom megkérdezte a feleségem: – Zsolti jól van? Mi van
vele? Miért beszél ennyire furcsán?

– Igen, jól vagyok, soha ilyen jól még nem voltam – válaszoltam.

Vasárnap délután fagyaltozni mentünk a gyerekekkel a kőszegi
főtérre. Ahogy kiszálltam a kocsiból, azt vettem észre,
hogy süt a nap, de érdekes módon valami még annál is sokkal
erősebben világít. Egyre jobban figyeltem ezt az ezüstös, áttetsző
fényt. Sokkal erősebb volt a napféynél, de mégsem
bántotta a szememet. Leültünk a fagyizóban és rendeltünk.
Az időtlenség mélysége nagyon erősen jelen volt. Ahogy ettem
a fagyaltot, teljesen lelassultam. Annyira, hogy a fiam észre
is vette.

– Jól vagy apa? – kérdezte.

– Nagyon jól! – válaszoltam.

A fény erőssége egyre csak nőtt, már nem is fény volt, hanem
ragyogás. Az egész teret betöltötte, mikor átölelt a mérhetetlen
szeretet. Boldogság, szeretet és béke együtt, már csak ez volt
számomra, semmi más. Ekkor jött a felismerés, hogy ezt kerestem.
Ezért hajtottam, ezért csináltam mindent az eddigi
életemben, hogy ezt a teljességet megtapasztaljam. Önmagam
váltam, nem hiányzott semmi és senki, mindenem
megvolt. Elindultunk sétálni. A ragyogás már nem csak a légtér
töltötte ki, hanem a házak falából is átragyogott. Teljesen
átadtam magam a szeretetnek, nem volt már testem, szeretetből
volt minden. Annyira könnyű voltam, hogy nem is éreztem,
ahogy lépek, szinte siklottam a levegőben. Nagyon ébernek
találtam magam, a ragyogás már a macskaköves útból is
ragyogott. Már nem voltam sehol, csak a fény volt. Ekkor gyönyörű
zene szólalt meg valahol. (...)

VI. Mindentudás

Ez már az Isten tapasztalás után volt. Eddigre eltűnt Isten is, csak én maradtam. Fogalmam sincs, hogy honnan, de egyszer csak tudtam, hogy a Biblia miről szól. Sosem tanulmányoztam, nem vagyok vallásos, de valamiért mégis tudtam, hogy a Biblia a felébredést akarja elmondani, és hogy mi van azt követően. Előtte a Biblia nekem egy misztikus dolog volt, amiben csak kicsit hittem. Mostanra olyan lett, mint egy visszaigazolás, már kétség nem volt bennem, hogy miről is szól. Tudtam, hogy Jézus erről tanít, tudásként jelent meg bennem, mintha „kikódolódott” volna. Ekkor nagyon érdekes dolog vette kezdetét. Leültem az asztalhoz, és minden tárgy megmaradt olyannak, amilyen, de maga a látás megváltozott. Beleláttam a dolgokba, láttam a legmélyebb összetevőiket, amiből állnak. A leges legmélyén nem volt más, mint matematikai képletek, és én ezeket értettem. (...)

VII. A megszentelt

A nyár vége fele megismerkedtem egy keresővel az egyik fórumon. Online beszélgettünk, és elmesélte, hogy hasonló pánikbetegséggel küzd, mint én korábban. Eközben az interneten keresgéltem, és a kvantumelméletet tanulmányoztam, magyarázatot kerestem a velem történetekre. Volt egy rajzfilm, ami arról szólt, hogy a kvantumok a figyelő szemek hatására megváltoztatták a mozgásukat. Ahogy néztem a filmet, egy felismerés jelent meg bennem. Mintha valami felismerte volna, hogy igen, ez a képesség valós. Teljes váltás történt ekkor bennem, mint akit kicseréltek, olyan lettem. Felkeltem, kimentem a teraszra. Az utca "képe" azonnal megváltozott, már nem a Földön voltam, hanem a teremtésben, az Örökkévalóban. Tudtam, hogy ezt én hozom létre. (...)

VIII. Elkezdődik a keresés

Nagyjából három-öt hónapig, a fentebb leírt állapotban voltam. Mindenben a fény, az élet ragyogott, hol erősebben, hol gyengébben. Eltűnt minden motivációm, már nem kellett elérnem semmit, teljes voltam. Körülbelül szeptemberig dolgoztam a munkahelyemen. Előtte szerettem a munkámat, de egyre fogyott és fogyott az érdeklődésem iránta, már semmi közöm nem volt hozzá. Aztán egy napon orvoshoz kellett mennem, mert nagyon fáj a lábam. Talpszemölcsöt kaptam egy termálfürdőben, a végén már járni sem bírtam. Délelőtt volt a műtét, mindkét talpamból kivágtak három szemölcsöt. Feleségem felhívta a munkahelyem, hogy nem tudok menni. Délután már az ajtóban állt a főnököm ügyvédestül, kezében

a felmondólevellemmel. Kezet fogtam vele, megköszöntem és becsaptam az ajtót. Csodálkoztam, hogy semmi kétségbeesés nem uralkodott el rajtam, teljesen nyugodt voltam, már nem vágytam arra, hogy bármit is bizonyítsak. Élveztem az életet, teljes voltam. Idővel alábbhagyott a korábban írt minőség és fény. Egyre csak csökkent, így fórumokat, embereket kerestem meg, hátha valakivel ugyanez megtörtént. Sajnos nem igazán találtam, de valahogy a véletlenek folytán mégis összeakadtam keresőkkel. Tudni akartam mi történt velem, így olvasni kezdtem. Korábban, amikor beteg voltam, korunk egyik nemes jelenlétszakértőjének könyveibe is belenéztem. Az igazság az, hogy nem olvastam azokat sokáig, hamar letettem mindet, mivel nem értettem belőle semmit. Ki ez a fickó, és mi a fenét hord itt össze? – morfondíroztam magamban. Most azonban, amikor újra rátaláltam a könyvére, már tudtam, hogy ő az én emberem. Elolvastam az életrajzát, és kétségem nem volt afelől, hogy pont azt tanítja, ami velem is történt. Olvastam és olvastam az összes könyvét, értettem mindent, amit leírt. A könyvei rólam szóltak, pontosan arról, ami velem meg történt. Az életem, ami előtte volt, eltűnt. Csak ez foglalkoztatott, ez a kutatás volt a legfontosabb számomra. Nagyon sokat beszélgettem interneten a barátaimmal, akik advaita tanításokat követtek. Idővel úgy éreztem, hogy kezd elmúlni a felébredettség állapota, és kezd visszatérni a személyiség. Visszatértek a szenvedések, függőség alakult ki bennem. Csak a fényre vágytam, nem létezett más számomra, mint az az állapot. Nem volt értelme már másnak, csak ez tehet engem boldoggá – gondoltam. Ennek ellenére nem jött, hiába próbáltam mindenféle technikát, nem közeledtem, hanem távolodtam. (...)

IX. Előző életek

Amikor megjelennek a negatív érzelmek, automatikusan ellenállás is párosul hozzá. Egyre hevesebb és hevesebb érzelmek jelennek meg. Az összes korábban el nem fogadott érzélem a figyelmedet szeretné, azonban te nem szeretnél szembenézni velük. Amikor megengeded (mert eljutsz odáig, hogy nincs más út), akkor ezek az érzelmek elborítanak. Aztán képek jelennek meg, vetít az elme. Rég elveszettnek hitt történetek, képek jelennek meg, melyek feloldódnak a tudat fényében. Nekem előző életekből jelentek meg képek, történetek. Például, volt olyan, ahol háborúban voltam, talán a második világháborúban, és egy légvédelmi ágyúnál álltam. Hatalmas dübörgéssel jöttek az ellenséges gépek, tudtam, hogy túlerőben vannak, itt most mind meghalunk. Aztán képszakadás és felébredtem az álomból. Két vagy három éjszakán keresztül ezt álmodtam, nem értettem, mit akar ez jelenteni. Elmondtam egy kedves barátomnak, akinek egyből leesett. (...)

X. A leépülés

Teljesen a keresés irányába fordultam, már csak ez létezett számomra. Nem érdekelt a világ, még a kábeltevéét is kikapcsoltattam. A feleségem és a gyerekek követelték vissza az apát, a férjet. Mondtam nekik, hogy nem tudok az lenni. Ő már nincs, meghalt! Minden ellenem fordult, a szüleim is kitagadtak, mert szerintük örülségekről beszéltem. A testvéreim, barátaim mind elhagytak, senki nem akart egy örülttel együtt lenni. Megmondom őszintén, engem meg az nem érdekelt, hogy újra és újra ugyanazt mondják. Mindenki csak panaszkodott, hogy milyen rossz a világ, stb. Amikor próbáltam elmondani, hogy milyen valójában az élet, úgy néztek rám, mint valami elmebetegre. Nem érdekelt semmi, erre raktam fel mindent. Tudni, érteni és élni akartam azt, amit megtapasztaltam. Nem mozdultam ki hetekig, hónapokig, csak önmagammal foglalkoztam. Volt is ebből elég sok probléma itthon, de ennek ellenére sem engedtem semmilyen külső akaratnak. Teljesen magam maradtam, csak az internetről ismert barátaim voltak. Ők értettek meg egyedül. Hosszú-hosszú estéket beszélgettünk, sokszor hajnali háromig. Innentől csak saját szavaimmal tudom leírni, ami történt, de megpróbálom tanításokat is megemlíteni magyarázatként. Ugyanis, ami történt, és ahogy, az messze állt attól, mint amit sok tanítás tálal. Elkezdtem advaitát olvasni az egyik jelenléttel foglalkozó mester tanításaival párhuzamosan. Ezen felül, olvastam Jézus tanításait, és Tamás evangéliumát is. Tudni akartam a miérteket. Szép lassan kezdtem "leépülni". Már a tanítások sem érdekelték, úgy tűnt, hogy a teljes megsemmisülés felé haladok. Azt vettem észre, hogy hiába vagyok ébren, eltűnt belőlem minden iránt az érdeklődés. Nyitva volt a szemem, de kezdtek eltűnni a látottak. Ott volt a tárgy, de semmi nem jelent meg bennem. Egyszerűen láttam, de mégsem. Kezdett kiüresedni a világ, és most világ alatt a közvetlen környezetemet értem. Számomra már csak ez a minőség létezett, mígnem kezdtem észrevenni, hogy minden, amire ránézek, én vagyok. Nagyon furcsa volt, főleg később, amikor már az emberekben is magamat láttam. Minden ember én voltam. Eleinte felszabadító és kellemes volt ez az állapot, de hamar vége lett ennek. Egyszer kint cigiztem a teraszon, és gondolkodtam: „Ha minden és mindenki én vagyok, akkor...” Nyílve szőként hasított belém a felismerés, hogy akkor nincs is senki rajtam kívül. Nincs senki és semmi! Egyedül vagyok a világban! Iszonyú magányosság lett úrrá rajtam. (...)

XI. Érzelmek feloldása

Felmentem a fiam szobájába, hogy megnézzem, mit csinál. Éppen számítógépezett, úgyhogy eldőltem kicsit a kanapén mellette. Nem aludni akartam, csak pihenni kicsit. Hirtelen a semmiben találtam magam. Nagy sötétség vett körül, és én, mint a figyelem voltam jelen. Néztem ezt a sötétséget, és láttam, hogy van egy érzelem kicsit távolabb. Egy fényes pontként tapasztaltam, és elindult egyféle kommunikáció köztünk. Azt mondta nekem, hogy ő az én utolsó érzelmem, de én sosem engedtem, hogy közel jöjjön hozzám. Nagyon meglepődtem. Hogy én ilyen lennék? – Hát persze, gyere közelebb – kommunikáltam felé. Ekkor nagyon megörült ez az érzelem, és közel jött. Amikor odaért hozzám, akkor tudtam meg, hogy ez az érzelem nem más, mint a születésem pillanatának félelme. Ez egy gondolatcsomag volt, és egyféle videofilmként tapasztaltam meg. Belementem ebbe a félelembe, és hirtelen lejátszotta a születésem pillanatát. Egy szűk helyről hirtelen nagy térbe érkeztem. Hideg volt, nagy fény és rendkívül féltém. Ahogy ezt megnéztem, ez a félelem feloldódott és örömmé vált. De nem ment el, ott maradt velem. Néztem a semmit, és láttam, hogy jön még egy érzelem a feketeségből, szintén fénypont formájában. Majd egyre több jött, és olyan aktív lett a jelenlétük, mintha egy hóesés lenne. (...)

XII. Üresség

A Vagyokban, a létben történik a belső takarítás. Mindig erőltettem a Vagyoknak a kellemes részét, de nem akartam elfogadni, hogy negatív érzelmek is fel akarnak jönni. Azonban így utólag látom, hogy addig nincs továbblépés, amíg ezek nincsenek feloldva. Az egészen biztos, hogy nem hagynak békén a feloldásig. Persze az ember csak a kellemes részét szeretné, az elme mindig csak a jót akarja, a rosszat nem. Ezen szabályozás feladása, erős félelemként jelent meg bennem. Azt sugalmazta, hogy kiszolgáltatott leszek, és el fogom veszíteni a kontrollt. Bárki belém törölheti majd a lábát, ha érzékennyé válok. Több száz órát töltöttem csukott szemmel, nem meditáltam, egyszerűen csak pihentem. Volt olyan nap, hogy szinte egész nap csukott szemmel pihentem. Azonban ez is csak illúzió volt, soha nem volt kontrollom semmi felett. Két dolgot tehettem, vagy elfogadom, vagy ellenállok, nincs más lehetőség. Ellenállással nagyon sokáig el lehet húzni a Vagyokat. Az elme lemásolja a Vagyok kellemes állapotát, és újra meg újra szimulálja. Azonban, két jele van annak, hogy ez nem a valódi „Vagyok”. Az egyik, hogy nem tartós, a másik pedig, hogy megjelenik az elmúlásától való félelem. Az elme időnként újra és újra felbukkant, átvert. Mindig átvert! Elhitette

velem, hogy a tiszta Vagyokban létezem, pedig valójában már rég túl kellett volna lépnem. Azonban ekkor még nem tudtam, hogy az üresség fenyegető állapota következik. Az ego fél az ürességtől, és nem Én, de akkor persze ezt még nem sejtettem. Azt tudni kell, hogy az ego mindenben elbújik, minden állapotban ott rejtőzik, egészen a valódi Én megtapasztalásáig. (...)

XIII. A külső és belső űr Eggyé válik

Teljesen természetes, ha az ember valamiféle elmebajként tekint erre, hiszen az elme számára irreális mindez. Meghaladni a mély alvás állapotát? Mi van utána? Semmi! – mondja az elme. A világ és az elme ugyanaz. Na de honnan származik a világ? Több-e az élet, mint aminek hisszük? Van egy olyan világ, amit az elme ismer. Kivetíti a világot, majd elhiszi, hogy az valós. Azért hiszi el, mert Te vagy az egyetlen valós, és csak az elme hitrendszerét ismered. Amiben hiszel, az a valós számodra, mivel te adod hozzá a valóságot. Embernek hiszed magad és halandónak. Sokkal több a tudat, mint amit eddig az elme ismert. A tudat miután nem tapasztal „életet” a testben, előbb-utóbb elhagyja azt. Amikor valaki fizikailag meghal, ugyanez történik, a tudat elhagyja az élettelen testet. Ezt támasszák alá a halál közeli élmények is. A tudat örök és halhatatlan. Te a tudat vagy. A testem teljesen üres volt, aztán egyik pillanatról a másikra kint voltam a testből. Egy pillanatra úgy éreztem, hogy megőrülök, meghalok teljesen, végem lesz. De nem ez történt, hanem egy csoda. Teljesen „légnemű” állapotban találtam magam, és éltem. Test nélkül éltem! Ez a megszabadulás élmény elmondhatatlan, csak nevettem és nevettem, aztán sírtam. (...)

XIV. Ébredés a tudat ébredéséből

Folytatva ébredésem útjának leírását, el kell mondanom, hogy innentől elég csavaros lesz a történet. A végére persze összeáll egy egészé, és jobban érthetővé válik. A testen kívül és belül is, mindenhol én voltam. Nagyon felszabadító volt így létezni, hiszen itt már nincs semmiféle kontroll. Nincs központ, amire azt mondhattam volna, hogy itt, vagy ott vagyok. Az örök, mozdulatlan tér voltam. Azonban, egy érdekes jelenséget éltem meg, mert úgy tűnt, bárhová is „mennék” mint test, valójában nem megyek sehová. A tárgyak mozogtak felém a lakásban, amikor autót vezettem, a hegyek, az épületek mentek el mellettem. Végig tudtam és éreztem, hogy valójában nem mozdulok sehová. Korábban szerettem vezetni, azonban innentől fogva ez az illúzióm is szertefoszlott. A kocsim állt egy helyben, és az út ment alattam. (...)

XV. Ébredés a tér vagyok illúziójából

Nem sokáig volt az az állapot, hogy a tér vagyok. Egyik reggel azzal a tudattal ébredtem, hogy ez az egész soha meg sem történt, mintha csak álmodtam volna mindent. Ugyanúgy ültem a szobában, harmonikus és kiegyensúlyozott voltam, nagyon jól éreztem magam. Tudtam, hogy soha nem voltam gyerek, nem voltak szüleim, nem voltam beteg, nem haltam meg és nem volt első felébredésem sem. Nem voltam kereső soha, és nem történt meg a testelhagyásom sem, de még csak tér sem voltam. Ezt elmondtam a barátaimnak is, teljesen elvesztettem az értelmemet. Hogy lehet az, hogy ezekkel a sráccal beszéltem álmomban is, és most is beszélek? Pedig tudom, hogy álomban is beszéltem nekik hosszú-hosszú estéken át arról, hogy milyen tapasztalásokon megyek keresztül. Már nem akartam megérteni, meghaladta minden felfoghatóságomat. Értelmét vesztette az összes tanítás, mivel tudtam, azokat is én álmodtam csupán. Az összes tanítót, akiktől merítettem, én álmodtam. (...)

XVI. A sötét „anyag” mindent elnyel

A tudatom teljesen tiszta volt, már nem érdekelt, hogy ez is álom-e, vagy sem. Nem érdekelt mikor vagyok ébren, mikor nem. Fogalmam sincs miképpen telt az idő, nem létezett olyan, hogy évek, hónapok, napok. Azt sem tudom, hogy egyáltalán időben miképp lehet ezt kifejezni. Idő és tér nélküli helyen voltam, és mégis itt. Egyik este ültem a kanapén, majd azt vettem észre, mintha halványabban világítanának a lámpák a lakásban. Egyre csak sötétebb lett, alig lehetett már fényt látni. Így teltek az esték, minden nap fokozatosan sötétebb lett, annak ellenére, hogy minden lámpát felkapcsoltam. Idővel már nem csak a légtérben volt sötét, hanem a tárgyakon is megtelepedett. Olyan volt, mintha korommal szórtak volna be mindent. Azonban ez a sötétség nem a fény hiánya volt, inkább úgy tudnám leírni, mintha valamiféle „anyag” lenne. (...)

XVII. Az ego térdre kényszerül

Szóval, annyi maradt belőlem és a világból, hogy „Én”, már nem volt semmilyen érzélem sem. Hogy utána mi volt, nem tudom, valahogy talán sikerült elaludnom. Reggel arra ébredtem, hogy hirtelen egy tornádószerű tölcser nyílt a semmiből. Nagyon gyorsan történt az egész. Ezt az Ént, ami belőlem maradt, ez a tölcser beszippantotta. Pillanatok alatt a tölcser alján voltam, és ahogy haladtam, láttam, hogy az alján van egy lyuk. Egy szempillantásnyi „időre” megszűnt ez is, és egy

pillanatra Én is megszűntem. Az Én eltűnt, de ahogy eltűnt, már ki is dobott a tornádó. Újra a szobában voltam, nem tud a szív egyet dobbanni, olyan gyorsan történt az egész. Teljesen le voltam döbbenve, hogy vajon mi a fene volt ez? A mai napig nem tudom, de nem is lényeges. A világ újra látható volt, érzékelhető, azonban valami megváltozott. Nem volt érzékelhető akkor, de ma már tudom mi volt más. Olyan volt az Én megtapasztalása, mint egy számítógép vírus, ami csendben elkezdett dolgozni bennem. Nem tudom teltek-e el napok, nem tudom funkcionáltam-e, de valami véglegesen megváltozott.
(...)

XVIII. Tévedés

Az egyszerű tanítás ugye úgy hangzik, hogy tapasztald meg az Örökkévalót és kész, hiszen ennyire egyszerű a megvilágosodás. Valóban, az egyedüli, végső Ént pofonegyszerű megtapasztalni, jó példa erre egyik jó ismerősöm. Beszéltem neki a visszafordított figyelemről, valamint ajánlottam neki néhány videót az egyik tanítótól. Ebben a videóban arról beszél, hogy tarts tükröt saját magadnak. Azon morfondírozott a barátom, hogyan tudja a visszafordított figyelmet megcsinálni, amiről én is beszéltem neki. Aztán elkezdte kérdezgetni saját magától. Hogyan lehet ezt megcsinálni? – morfondírozott. Egy teljes napig ezt kérdezgette és próbálgatta. Este lefekvés után is ez járt a fejében, aztán egyszer csak megtörtént. Olyan volt, mintha egy feneketlen, sötét liftaknába ereszkedne le. – Jó, akkor menjünk lejjebb, még lejjebb – gondolta. Egyszer csak a fekete semmiben találta magát, annyi maradt belőle, hogy „Én”. (...)

XIX. Látó (1.)

Természetesen voltak „holt” időszakok, amikor semmi nem történt, de voltak hullámvázások is. Hullámvázás alatt azt értem, hogy egyszer magasabb tudatállapotot éltem meg, máskor „visszacsúsztam” egy átlagosabbnak mondhatóba. Ettől függetlenül egyértelmű volt, hogy a folyamat megállíthatatlan. Extázisos élményekben sem volt hiány, azonban az út, az Én megtapasztalásában csúcsonyodott ki. Ami engem hajtott, az nem volt más, mint a valóság megélése. Csak az volt számomra elfogadható, így tovább folytattam. Teljes érdektelenségben voltam, azonban mérhetetlen önfegyelem is volt bennem. – Ez nem lehet a vége, lehetetlen – gondoltam. Ez lenne a megvilágosodás? Próbáltam az ismerőseimet kérdezgetni, és annyit tudtak mondani, hogy a „Szat Csit Ánanda” a felébredés vége. – Nesze semmi, fogd meg jól – gondoltam. Biztos voltam benne, hogy amit élek, az nem ez. Tettem a dolgomat napközben, ettem, ittam, stb. A test végezte a programját, totális megsemmisülésben

voltam. Néztem a gyerekeimet, tudtam ők nincsenek, ez káprázat csupán. Nem hogy nincsenek, hanem sohasem voltak. Úgy néztem át mindenen és mindenkin, mint az ablakon, semelyik ismerősöm sem létezett, tudtam. Azonban a test beszélt, cselekedett, én csak figyeltem, de igazából nem érdekelt semmi. Úgy működtem, mint egy robot. A létezés érzése azonban megmaradt, de semmivel sem több, minthogy létezem. Ültem a szobában, kifelé már nem figyeltem, mivel ott nincs semmi. Aztán belülről jött egy gondolat. Kint nincs semmi, ez biztos, de belül érzem a létezést. Na de hol van ez a belül? Hol van ennek a „belül”-nek a forrása? A figyelem, mintha meghallotta volna ezt, azonnal befelé fordult. Teljesen visszafordult. Becsuktam a szemem és elmerült a figyelem a semmiben, a végtelen semmit, az ūrt kutatta. (...)

XX. Látó (2.)

Nagyon felszabadító volt így létezni, nem érintett meg semmi. Túlhaladtam azt az érdeklődést, hogy létezik-e a világ vagy sem. A Látót ez nem érdekelte, és az sem, hogy amit lát, az valós-e vagy sem. Kifejezhetetlen az az állapot, amit Látóként éltem. Azt sem mondhatnám, hogy élveztem, de azt sem, hogy nem. Körülöttem ott volt a megszentelt boldogság, béke, öröm, de a Látót ez sem érintette meg. Ahogy korábban leírtam, a nemlétben ugye annyi maradt, hogy „valami” lát. Hogy ki, vagy mi, vagy honnan lát, egyáltalán nem volt realizálható. A lét és nem lét egyre magasabb síkon volt megtapasztalva. A Látó, mivel látta, hogy mi az, ami nem Ő (test, gondolatok, stb), ezért elő tudott emelkedni. A Látó a végtelen „gyermeke”, nem e világi, habár e világban van. Tehát „Ő” az, aki figyel a szemeinken keresztül, és tévesen embernek, valamint halandónak hiszi magát. Ő az, aki azonosul a gondolatokkal. A Látó téren és időn kívül van, de még is itt. Semmi, de semmi nem érinti meg, sem a szenvedés látványa, sem az öröm. Félelem szóba sem jöhet. Nem akar elérni semmit, nem jött sehonnan és nem tart sehová. Ő csak nézi a történéseket anélkül, hogy bármi megérintené, de emellett mindig „Öntudatánál” van. Olyan sincs, hogy öntudata, de jobb kifejezést nem tudok rá mondani. Egyszerűen az örök élet „megttestesítője” voltam. Fogalmam sincs mennyi időt töltöttem el így. Na, de a Látó is benne van a „Vanságban”. Honnan ered ez a Vanság? (...)

XXI. Vissza a hétköznapiakba

Tehát, így léteztem, túl minden emberi és elméleti felfoghatóságon. Itt semmi szükség tudásra, elemzésre, vagy bármire. Nem kell már semmi, amiről azt gondoltam, hogy nem léteznék

nélküle és meghalnék. A létezés eme formájának nincs szüksége semmire. Így teltek a mostok, napok, nevezze mindenki, aminek akarja, nincs olyan, hogy telik-múlik. Már nem dolgoztam, nem érdekelt, ebből persze problémák voltak itthon. Azt mondtam a feleségemnek, nincs szükségem arra, hogy dolgozzak. Ha úgy adódik, megyek dolgozni, ha nem, hát nem. Mindegy hol vagyok, jön, ami jön. Nem volt számomra fontos, mi lesz, vagy mi nem lesz, hisz az voltam, amiben megjelenik a világ. Mi dolgom nekem a világi ügyekkel? Semmi! A párom persze aggódott.

– A munkanélküli járadékod fele sincs annak, amit kerestél, mikor még dolgoztál! – szegezte nekem.

– Rendben, mennyinek kellene lennie? – kérdeztem.

Ő elmondta, én tudomásul vettem.

– Akkor mostantól minden hónapban meglesz az összeg, nyugodj meg. – mondtam neki.

Az élet ezután olyan eseményeket hozott, hogy minden hónapban megvolt a kért összeg, még hozzá úgy, hogy egy lépést sem kellett tennem. Történtek érdekes dolgok, azonban most nincs itt helyük ezeknek. Aztán szép lassan, mintha „lefelé” jöttem volna ebből a lét állapotból. Egyre inkább hétköznapi voltam, nem voltam már a csend sem. Elűnt a végtelen vagyok érzete. Egy kedves barátommal találkoztam Szombathelyen, ő is észrevette rajtam, hogy ingerlékeny vagyok. Mintha visszatért volna a személy és az elme. Elcsüggedtem teljesen, csalódott voltam. (...)

XXII. Szeretet-fény

A szeretet intenzitása lassan elfogadható, kibírható mértékűre csökkent. Ekkor, mintha még rátettek volna a fény erősségére, erősebb lett és világosabb. Kis idő elteltével, minden tárgyból sugárzott. Jobb szó híján, ez a fény hozza létre a tárgyakat, ez az alapja mindennek. Még a szeretet is ebből emelkedik elő. Ez a fény teljesen természetes, és az „ember” ekkor tudja, mintha mindig is ez lett volna neki a megszokott. Mivel természetes állapotomként jelent meg, ezért semmi, de semmi újdonság nem volt benne. Ez is bizonyítja, hogy butaság bármilyen új tudatállapottól félni. Ami átver minket, az az elménk. Újra ott voltam, ahonnan elindultam, nem is mentem sehová. A fény ereje lassan alábbhagyott. Már nem hajtott a „semmi”, tudtam, hogy nincs mit elérni. Ami megdöbbenő, hogy visszatértem a hétköznapi életembe, vagyis el sem mozdultam belőle. Ezt éreztem és el is fogadtam, nem is akartam már mást. Furcsa volt, mintha még mindig egy álomban lennék. Ebből is felébredtem. Tudtam, hogy az egész keresés álom volt, tudtam, hogy soha el nem mozdultam sehová. (...)

XXIII. Aranylövés

Húsvétkor elmentünk egy barátomhoz. Egész nap ott voltunk. Ez az „ásítós” jelenség többször is megjelent. Be is mentem a nappaliba lefeküdni, mivel álmosnak gondoltam magam. – Késő délután van, már indulnunk kellene haza – mondtam a feleségemnek. Vezetnem kellett még kétszáz kilométert. A lányom azt mondta, aludni fog az úton, mire a fiam is ugyanezt mondta, majd a feleségem is. Aztán teljesen spontán rá vágtam, hogy én is. Ahogy kimondtam, éreztem benne igazságot. Hú... Elhessegettem gyorsan ezt az érzést. Elindultunk. A magyar-osztrák határig nem volt semmi probléma. Amikor az autópálya feljáróhoz értem láttam, hogy már mindenki javában alszik. Nagyon mély nyugalom és békeérzés volt bennem. Haladtam tovább, teljesen nyugodtan vezettem. Valami olyan furcsa – morfondíroztam. Majd jött is a felismerés. Úristen, alszom!!! Tudtam, hogy alszom, mély álomban voltam. Valami, valaki aludt, de valaki vezetett is. Megráztam a fejem és megpofoztam magam. Visszatért az eredeti éberség, haladtam tovább. Éber lettem, felgyorsítottam 130 km/hra. Hirtelen olyan, de olyan fáradt lettem, mint aki egy hétig nem aludt. – Ez nem játék! – gondoltam. Nem bírtam tartani az éberséget, úgy határoztam, hogy a következő parkolóban félreállok, és felkeltem Ritát vezessen ő. Már nem értem el odáig... (...)

XXIV. „Aranykor”

Az aranykor is bennem van, ez inkább egy dimenzió, és nem időbeli eltérés. Az aranykor dimenziója ez. Becsuktam a szemem, és olyan volt, mintha lenne egy váltás, ahogy bent, úgy kint. Becsuktam a szemem, és egyféle váltás után, egy arany univerzumon repültem át, mint figyelem. Arany bolygók keringtek, és az univerzum másik felén egy hatalmas lyuk tátongott, aminek a közepe fekete volt. Ez beszippantott. Ekkor egy kék közegbe érkeztem, minden kék volt. Körbefogott teljesen, nagyon jó állapot volt. Az arany univerzumot körülbelül két hétig láttam, amikor becsuktam a szemem, azonnal megjelent. Minden olyan volt, mintha aranyporral fújták volna be. Ritát meg is kérdeztem, amikor haza jött, hogy megőrültem, vagy ő is látja-e? (...)

XXV. A Végső

Ismerősökkel voltunk, és azt vettem észre, hogy nagyon egyedül érzem magam. Nem tudtam személyként tekinteni az emberekre, zombikat láttam jönni-menni. Volt, hogy húzódtam el tőlük, mert azt éreztem, egy halott világban vagyok. Tudtam, hogy akiket én beléjük képzeltem, mint személyek, azok sosem

léteztek. Két lábon járó testek voltak, döbbenetes volt látni, hogy nincs élet bennük. Teljesen elfordultam a világtól, tartottam az emberektől, mert zombi lények voltak. Lényegében, inkább volt ez undor, mint félelem. Étteremben voltunk a barátaimmal, és együtt ettem a halottakkal. Hová menekülhetnék, hiszen mindenki halott ebben a világban? Ekkor jött a pofonszerű felismerés, hogy ha ebben a világban mindenki halott, akkor én is az vagyok! Miután hazamentem, lefeküdtem az ágyba és mindent feladtam. Ebben a világban nincs mit tenni, minden halott. Minden és mindenki halott! Még az se jött, hogy értelmetlen lenne élni, ez már azon is túl volt. Már nem volt, aki elengedjen, maga az elengedés engedte el önmagát, talán így lehetne megfogalmazni. Ez egy nagyon jó állapot, de már nem voltam ott, mint egyféle élvezője a jelenségnek. Ekkor jött egy halálérzés, de itt már nem volt félelem.
(...)

A könyv megrendelhető a csندmelyseg@gmail.com címen.